

ภาค ๕. บทสวด การขอบวชเนกขัมมะ

พิธีการบวชเนกขัมมะ

คำอาราธนาศีล ๘

มะยัง ภันเต ติสระณณะ สะหะ

อัญญะ สีลานิ ยาจามะ

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสระณณะ

สะหะ อัญญะ สีลานิ ยาจามะ

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสระณณะ

สะหะ อัญญะ สีลานิ ยาจามะ

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้า (ทั้งหลาย) ขอศีล ๘

พร้อมด้วยไตรสรณะคมน์

แม้ครั้งที่ ๒ ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าขอศีล ๘

พร้อมด้วยไตรสรณะคมน์

แม้ครั้งที่ ๓ ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าขอศีล ๘

พร้อมด้วยไตรสรณะคมน์

* คำอาราธนานี้ใช้สำหรับการสมานศีลพร้อมกันหลายๆ คน

ถ้าคนเดียว เปลี่ยนคำว่า “มะยัง” เป็น “อะหัง” และ “ยาจามะ” เป็น “ยาจามิ”

ไตรสรณคมน์

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโตอะระหะโตสัมมาสัมมูนอบนัอมแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้นซึ่ง

พุทฺธัสสะ ฯ(กล่าว ๓ จบ)

เป็นผู้ไกลจากกิเลสตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง ฯ

พุทฺธัง สะระณัง คัจฉามิ,

ข้าพเจ้าขอถือเอาพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งที่ระลึก,

ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ,

ข้าพเจ้าขอถือเอาพระธรรมเป็นที่พึ่งที่ระลึก,

สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ,

ข้าพเจ้าขอถือเอาพระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่ระลึก,

ทุติยัมปิ พุทฺธัง สะระณัง คัจฉามิ,

แม้ครั้งที่ ๒ ข้าพเจ้าขอถือเอาพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งที่ระลึก,

ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ,

แม้ครั้งที่ ๒ ข้าพเจ้าขอถือเอาพระธรรมเป็นที่พึ่งที่ระลึก,

ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ,

แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าขอถือเอาพระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่ระลึก

ตะตียัมปิ พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ,

แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถือเอาพระพุทธเจ้าเป็นที่
พึ่งที่ระลึก

ตะตียัมปิ ธัมมัง สาระณัง คัจฉามิ,

แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถือเอาพระธรรมเป็นที่พึ่ง
ที่ระลึก

ตะตียัมปิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ ฯ

แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถือเอาพระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่
ระลึก ฯ

เมื่อพระภิกษุกล่าวว่า “ติสฺสาระณะ คมะนัง นิฏฺฐิตัง” (ไตรสรณคมน์จบแล้ว)
ผู้สมาทานรับว่า “อามะ ภันเต” (ครับ/ค่ะ ท่านผู้เจริญ)

คำสมาทานสิกขาบท ๘ (ศีล ๘)

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือตั้งใจงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตผู้อื่น)

๒. อทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือตั้งใจงดเว้นจากการถือเอาสิ่งของที่เจ้าของเขาไม่ได้ให้)

๓. อะพรัหมะจะรียา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือตั้งใจงดเว้นจากการประพฤติก่อล่วงละเมิด และกรรมอันเป็นข้าศึก
แก่พรหมจรรย์)

๔. มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือตั้งใจงดเว้นจากการพูดคำไม่จริง)

๕. สุราเมรัยเมฆัชชปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือตั้งใจงดเว้นจากการดื่มสุรา และเครื่องดองของเมา อันเป็น
ที่ตั้งแห่งความประมาทขาดสติ)

๖. วิกาละโภชนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ ตั้งใจงดเว้นจากการบริโภคอาหารในเวลาวิกาล)

**๗. นัจจะคีตะวาทีตะวิสวกะทัสสะนา มาลาคันธะวิเลปะนะธาระณะ มัณฑะนะวิภูสะนัฏฐานา เว
ระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทียามิ**

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ ตั้งใจ งดเว้นจากการฟ้อนรำ จากการขับร้อง จากการประโคม
ดนตรี จากการดูการเล่นชนิดที่เป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์ และงด เว้นจากการทัดทรงสวมใส่ประดับ
ตกแต่ง พวงดอกไม้มาลา ของหอม เครื่องย้อม เครื่องทาผิวทั้งหลาย)

๘. อุจจาสะยะนะมะหาสะยะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทียามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ ตั้งใจงดเว้นจากการนั่งและนอนบนที่นอนสูง และที่นอนใหญ่ซึ่ง
ภายในยัดด้วยขนหรือสำลี)

ท่านจะแสดงสรุปอานิสงส์ของสิกขาบทคือศีลเหล่านี้ว่า

อิมานิ อัมมัญจะ สิกขาปะทานิ สะมาทียามิ (ว่าตาม ๓ ครั้ง)

สีเลนะ สุคะติง ยันติ,

(รับว่า สาธุ) สัตว์โลกจะไปสู่สุคติ (คือโลกมนุษย์
และเทวโลก) ได้ด้วยศีล

สีเลนะ โภคะสัมปะทา,

(รับว่า สาธุ) โภคทรัพย์จะเพียบพร้อมบริบูรณ์ได้ด้วยศีล,

สีเลนะ นิพพุติง ยันติ,

(รับว่า สาธุ) สัตว์โลกจะบรรลุพระนิพพานอันเป็นสันติได้
ด้วยศีล,

ตัสมา สีลัง วิโสธะเย ฯ

(รับว่า สาธุ) เพราะฉะนั้น บัณฑิตพึงมีปัญญารักษาศีล
ให้บริสุทธิ์ ฯ

ตั้งขณิกปัจจเวกขณาปาฐะ

บทพิจารณาอาหาร

ปะภูสีงขา โยนิโส ปิณฑะปาตัง

ปะภูสีเสวามิ,

เนวะ ทวายะ

นะ มะทายะ

นะ มัณฑะนายะ

นะ วิภูสะนายะ,

ยาวะเทวะ อิมัสสะ กายัสสะ ฐิตียา

ยาปะนายะ

วิหิงสุปะระติยา

พรัหมะจะรียานุคคะหายะ,

อิติ ปุราณัญจะ เวทะนัง ปะภูหังขามิ

นะวัญจะ เวทะนัง นะ อุปปาเทสสามิ,

ยาตรา จะ เม ภาะวิสสะติ

อะนะวัชชะตา จะ ผาสุวิหาโร จาติ ฯ

เราย่อมพิจารณาโดยแยกคายแล้ว

รับประทานอาหาร

ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเพลิดเพลิน

สนุกสนาน

ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเมามัน เกิดกำลัง

พลังทางกาย

ไม่ให้เป็นไปเพื่อประดับ

ไม่ให้เป็นไปเพื่อตกแต่ง

แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อความตั้งอยู่ได้แห่ง
กายนี้

เพื่อความเป็นไปได้ของอรรถภาพ

เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย

เพื่ออนุเคราะห์แก่การประพฤติพรหมจรรย์

ด้วยการทำอย่างนี้ เราย่อมระงับเสียได้

ซึ่งเวทนาเก่าคือความหิว

และไม่ทำทุกขเวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น

อนึ่ง ความเป็นไปโดยสะดวกแห่งอรรถภาพนี้
ด้วย

ความเป็นผู้หาโทษมิได้ด้วย และความเป็น

อยู่โดยผาสุกด้วย จักมีแก่เรา ดังนี้ ฯ

(อนุโมทนาวิธี)
สามัญญอนุโมทนาคาถา

ยะธา วาริจะหา ปุรา
ปะริปุเรนติ สากระรัง
เอวะเมวะ อิตฺ ทินนัง
เปตานัง อุปะกัปปะติ

อิจฉิตัง ปัตถิตัง ตุมหัง
จิปปะเมวะ สะมิชชะตุ
สัพเพ ปุเรนตุ สังกัปปา
จันโท ปิณณะระโส ยะธา
มะณี โชติระโส ยะธา ฯ
สัพพีติโย วิวัชขันตุ
สัพพะโรโค วินัสสะตุ
มา เต ภาวัตวันตะราโย
สุขี ทีฆายุกะ ภาวะ ฯ
อะภิวาตะนะสีลิสสะ
นิจจัง วุฑฒาปะจาโยโน
จัตตาโร ธัมมา วัฑฒันติ
อายุ วณฺโณ สุขัง พะลัง ฯ

ห้วงน้ำที่เต็มย่อมยังสมุทรสาครให้บริบูรณ์
ได้ฉันท
ทานที่ท่านอุทิศให้แล้วแต่โลกนี้,
ย่อมสำเร็จประโยชน์แก่ผู้ที่ละโลกนี้ไปแล้ว
ได้ฉันทนั้น

ขออริยผลที่ท่านปรารถนาแล้ว ตั้งใจแล้ว
จงสำเร็จโดยฉับพลัน
ขอความดำริทั้งปวงจงเต็มที่
เหมือนพระจันทร์ในวันเพ็ญ
เหมือนแก้วมณีอันสว่างไสว ควรยินดี ฯ
ความจัญไรทั้งปวง จงบำราศไป
โรคทั้งปวงของท่านจงหาย
อันตรายอย่ามีแก่ท่าน
ท่านจงเป็นผู้มีความสุข มีอายุยืน
ธรรมสี่ประการ คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ

ย่อมเจริญแก่บุคคลผู้มีปกติไหว้กราบ, มีปกติ
อ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ เป็นนิตย์ ฯ

ภาวะตุสัพพะ

ภาวะตุ สัพพะมังคะลัง
รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะพุทธานุภาวนะ
สะทา โสตถี ภาวันตุ เต ฯ

ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน
ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาท่าน
ด้วยอานุภาพ แห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง
ขอความสวัสดิ์ทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง
รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะธัมมานุภาวนะ
สะทา โสตถี ภะวันตุ เต ฯ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง
รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะสังฆานุภาวนะ
สะทา โสตถี ภะวันตุ เต ฯ

ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน
ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาท่าน
ด้วยอานุภาพ แห่งพระธรรมทั้งปวง
ขอความสวัสดิ์ทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ
ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน
ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาท่าน
ด้วยอานุภาพ แห่งพระสงฆ์ทั้งปวง
ขอความสวัสดิ์ทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ